

PROLOOG

Morgarath, heerser over de Bergen van Nacht en Ontij, voorheen baron van Gorlan in het rijk van Araluen, keek uit over zijn vaal en druilerig domein. Voor de duizendste keer vervloekte hij zijn sombere lot.

Dit was dus alles wat hem nog restte: ijzige bergen, diepe kloven, rotsen en stenen, keihard graniet. Steile bergpassen en nog steilere afgronden. Grint en gruis, zover je kon zien. Geen sprietje groen te bekennen. En al was het ruim vijftien jaar geleden dat hij naar deze gevangenis, deze onverbiddelijke streek was verbannen, nog altijd dacht hij met weemoed terug aan de groene bossen en grazige weiden van het leengoed dat hem ontstolen was. De beken zaten er vol vis, de akkers gaven overvloedige oogsten en de bossen waren rijk aan wild. Gorlan, dat was leven. De Bergen van Nacht en Ontij waren dood en deprimerend.

Op de binnenhof beneden hem marcheerde een peloton Wargals. Een paar tellen bleef Morgarath naar hen kijken, en hij hoorde hoe zij met ritmische keelklanken het marstempo opvoerden. Hij kon maar niet wennen aan hun vreemde vorm: half menselijk, maar met vooruitstekende kaken, en slagstanden als van een beer of grote hond.

Van mensen moesten ze niets hebben, die Wargals. Al sinds onheuglijke tijden hielden ze zich in de bergen schuil. Tot voor kort had niemand hen ooit in levenden lijve ontmoet, maar mythen en volkse legenden hadden de herinnering aan deze wilde, halfintelligente bergbewoners levend gehouden. En toen Morgarath eenmaal besloten had in opstand te komen tegen de koning van Araluen, was hij eerst uit zijn geliefde Gorlan weggegaan, om naar hen te zoeken. Als die creaturen echt bestonden, dan zouden ze hem zeker van pas komen in de oorlog die komen moest.

Het zoeken duurde maanden en maanden, maar uiteindelijk had hij hen gevonden. Afgezien van hun woordeloze gezang kenden de Wargals nauwelijks een gesproken taal. Ze communiceerden liever via een primitief soort telepatie. Verder waren het simpele zielen, met beperkte verstandelijke vermogens. Daarom was het voor een superieur brein, met veel wilskracht, ook niet erg moeilijk geweest om hen in het gareel te krijgen.

Morgarath onderwierp de Wargals aan zijn wil en kreeg zo de beschikking over het ultieme leger – soldaten zo lelijk als de nacht, meedogenloos en blindelings gehoorzaamend.

Terwijl hij hen zo bezag, herinnerde hij zich de vrolijke kleuren van de geharnaste ridders, zoals ze elkaar te lijf gingen tijdens toernooien op het grote kasteel van Gorlan. En hij dacht met heimwee aan hun dames, die in zijden gewaden hun helden aanmoedigden en toejuichten. Wat een verschil met deze mormels!

De Wargals voelden zijn ingehouden woede. Enkelen raakten uit de pas en keken bezorgd naar hem omhoog. Boos dwong Morgarath hen terug in de drilorde, tot zij de

maat van hun eentonig lied weer oppakten. Hij wendde zich af van het glasloze venster en ging dichterbij het vuur staan, dat vergeefse pogingen deed om de klamme kilte uit dit trieste slot te verjagen.

Vijftien jaar, dacht hij. Vijftien jaar waren er verstreken sinds de opstand tegen de toen nog maar net gekroonde koning Duncan. De jonge vorst was twintig jaar oud destijds. Morgarath had het allemaal zo goed uitgedacht, terwijl de oude koning zieker en zieker werd. Hij had erop gerekend dat na diens dood overal besluiteloosheid en verwarring zouden heersen. En dat die hem in staat zouden stellen onder de edelen verdeeldheid te zaaien – zodat hij eenvoudig de macht zou kunnen grijpen.

In het geheim had hij zijn almaar groeiende Wargal-leger getraind. Het bevond zich hoog in de bergen, klaar om toe te slaan als het moment daar was. En toen stierf de oude koning, en inderdaad heersten alom verwarring en verdriet. Terwijl alle edelen naar slot Araluen reisden om de begrafenis bij te wonen, en daarbij hun legers zonder leiding achterlieten, had hij, volkomen onverwacht, de aanval ingezet. In een paar dagen tijd had hij het hele zuidoostelijke kwartier van het rijk veroverd en de machteloze legerscharen, die hem zonder bevelhebber probeerden tegen te houden, verpletterd.

Duncan, jong en onervaren, had geen weerstand van betekenis kunnen bieden. Het koninkrijk lag weerloos voor hem open. De kroon hoefde hij alleen maar te pakken en op te zetten.

Maar toen had heer Nordholt, de legeraanvoerder van de

oude koning, een verbond gesloten met een aantal jongere edellieden. Zij waren trouw gebleven aan de troon; en zo had Duncans vastberadenheid weer een vuist gekregen, en was de moed van de anderen hersteld.

De twee legerscharen troffen elkaar op de Heckingse Heide, vlak bij de Sliponderrivier. Vijf uur duurde de veldslag, en er gingen veel levens verloren.

De rivier was niet bijzonder diep, maar de verraderlijke oevers met hun drijfzand en modderpoelen bleken een onneembare barrière, die Morgaraths rechtervleugel effectief beschermd had. Totdat opeens een Grijsze Jager was opgedoken, uit het niets, met zijn wapperende grijsgroene mantel. Hij had via een onbekende oversteekplaats een grote groep ridders te paard over de rivier weten te leiden. Met hun zware wapenuitrusting vielen ze Morgaraths troepen van achteren aan.

De Wargals waren gewend aan het steenachtig terrein en getraind in de bergen, maar doodsbang voor paarden. Een aanval van ridders te paard, zeker als deze bij verrassing kwam, daar hadden zij geen antwoord op. Hun rijen braken. Zo snel ze konden vluchtten ze via de Driestappas de bergen weer in, terug naar hun toevluchtsoord, de ellendige Bergen van Nacht en Ontij.

Morgarath wist dat hij verslagen was, en vluchtte met hen mee.

En zo leefde hij nu dus al vijftien jaar in ballingschap, wachtend, plannen smedend, de mannen hatend die hem dit hadden aangedaan.

Maar, dacht hij, nu was eindelijk de tijd gekomen om

wraak te nemen. Zijn spionnen hadden gerapporteerd over het groeiende gebrek aan waakzaamheid en de zelfvoldaanheid van het rijk. De burgers waren alweer vergeten dat hij nog leefde. Zijn naam was inmiddels niet veel meer dan een legende, een naam die moeders 's avonds fluisterden om stoute kinderen in het gareel te krijgen, om hun mee te dreigen als ze ongehoorzaam waren. Als ze niet oppastten, zou de Zwarte Heer Morgarath hen komen halen...

De tijd was dus eindelijk rijp. Nog eenmaal zou hij zijn Wargals aanvoeren in de strijd. Maar dit keer vocht hij niet alleen. Nu zou hij eerst verwarring zaaien. Geen van hen die eerder tegen hem samenspannen zou in leven blijven om koning Duncan te hulp te schieten. Want de Wargals waren niet de enige oude bruikbare soldaten die hij hoog in de sombere bergen ontdekt had. Twee nieuwe bondgenoten, angst-aanjagender nog dan de Wargals, streden aan zijn zijde: de vreselijke monsters die bekendstonden als de Kalkara.

Het werd tijd dat hij dit gebroed eens op de mensheid losliet.

HOOFDSTUK I

‘Will, je moet echt wat eten. Morgen spant het erom!’

Jenny, een opgewekt, blond meisje, wees op het volle bord waarin Will alleen maar wat zat te prikken. Ze lachte hem bemoedigend toe. Will probeerde terug te lachen, maar dat mislukte jammerlijk. Hij scharrelde doelloos met zijn vork door het eten voor hem – zijn lievelingseten nog wel. Maar vanavond lag er een steen op zijn maag; hij was zo zenuwachtig en gespannen dat hij geen hap naar binnen kreeg.

Morgen was een belangrijke dag. De belangrijkste zelfs in zijn hele leven, want morgen was het uitverkiezingsdag.

‘Je doet het zeker in je broek.’ George legde zijn vol beladen vork, al halverwege zijn mond, weer terug op zijn bord. Hij zette zijn duimen achter de revers van zijn jasje en keek gewichtig om zich heen. George was een magere slungel, een ijverige leerling, altijd bezig met regeltjes en voorschriften, en een kei in het van alle mogelijke kanten bekijken en bespreken van een probleem – soms tot vervelens toe. ‘Vreselijk hoor, als je zo zenuwachtig bent. Het is verlammend: je kunt niet denken, niet eten, niet praten.’

‘Ik ben helemaal niet zenuwachtig,’ zei Will snel, omdat

hij zag dat ook Arnaut zich al opmaakte voor een sarcastische opmerking.

George knikte een paar maal, alsof hij over Wills verklaring nadacht. ‘Anderzijds,’ ging hij verder, ‘een beetje spanning kan soms ook helpen. Je reacties worden feller. Dus dat je je zorgen maakt – als je je tenminste zorgen maakt – daar hoef je je dan geen zorgen over te maken, op zich. Als het ware.’

Ondanks de knoop in zijn maag moest Will lachen. George moest maar advocaat worden, hij was een natuurtalent. Hij zou morgen vast en zeker uitverkozen worden door de klerkenmeester. En misschien, dacht Will, was dat het wel wat hemzelf zo dwarszat. Hij was de enige van de vijf jaargenoten die zich zorgen maakte over de uitverkiezing, de plechtigheid die over een uur of twaalf zou plaatsvinden.

‘Natuurlijk is hij zenuwachtig!’ zei Arnaut minachtend. ‘Welke meester wil hém nou als leerling?’

‘Ach joh,’ zei Alyss. Ze gunde Will een van haar zeldzame glimlachjes. ‘We zijn toch allemaal zenuwachtig, of niet dan? We zijn toch niet stom?’

‘Nou, ik wel. Of niet!’ stotterde Arnaut. Hij bloosde toen Alyss een wenkbrauw optrok. Jenny begon te giechelen.

Typisch Alyss, dacht Will. Hij wist dat het lange gracieuze meisje allang zeker was van een plekje als leerlinge van vrouwe Pauline, die aan het hoofd stond van de diplomatieke dienst van kasteel Redmont. Net doen alsof ze ook zenuwachtig was voor morgen, en tactvol zwijgen over de domme opmerkingen van Arnaut – alles wees erop dat ze al de nodige diplomatieke vaardigheden in huis had.

Jenny ging natuurlijk naar de keukens van het kasteel,

het domein van meester Buick, de chef-kok van Redmont. Die was in het hele rijk beroemd om zijn fantastische banketten in de reusachtige eetzaal. Jenny hield van eten en van koken, en haar goedmoedigheid en opgewektheid zouden haar in de drukke keukens al snel onmisbaar maken.

Arnaut wilde naar de krijgsschool. Will keek naar zijn kamergenoot en zag hoe die zich tegoed deed aan de kalcoen, ham en aardappelen waarmee hij zijn bord had volgeschapt.

Hij was groot voor zijn leeftijd, en sterk en lenig. Weinig kans dat hij afgewezen zou worden. Arnaut was precies het type rekrut dat heer Roderick zocht. Sterk, lenig, in goede conditie. En, schoot het wat zuur door Wills hoofd, niet al te slim. De krijgsschool was voor jongens als Arnaut – zoon van eenvoudige ouders, maar lichamelijk bij uitstek geschikt om het rijk als strijder te dienen – dé entree tot het ridderschap.

Wat zouden ze voor Will uitgekozen hebben? Anders gezegd, en zoals Arnaut het formuleerde, welke meester zou hem als leerling willen?

De uitverkiezingsdag was in het leven van de kasteelpupillen bepalend voor hun verdere bestaan. Ze waren allemaal wezen, opgenomen in de liefdadigheid van baron Arald, de heer van Redmont. Meestal ging het om kinderen van ouders die in dienst van het rijk hun leven gegeven hadden; de baron beschouwde het als zijn persoonlijke verantwoordelijkheid om te zorgen voor de weeskinderen. Hij wilde hun mogelijkheden bieden om vooruit te komen in het leven.

De uitverkiezing was daarbij cruciaal.

Elk jaar konden de pupillen die vijftien jaar geworden waren, zich opgeven als aspirant-leerling bij een van de meesters van de diverse ambachten en beroepen in en om het kasteel. De normale gang van zaken was dat een kind het beroep van zijn of haar vader koos – of juist daar terecht kwam waar de invloed van zijn ouders hem of haar wist te plaatsen. Maar de kasteelpupillen kregen niet zo'n duwtje in de rug, en daarom was uitverkiezingsdag voor hen de gelegenheid waar hun toekomst bepaald werd.

De pupillen die niet uitgekozen werden, of voor wie echt geen geschikte positie te vinden was, werden geplaatst bij boerenfamilies op het platteland. Zij moesten helpen met de oogst en het vee, en waren zo via een omweg toch nog van nut voor de kasteelbewoners.

Verbannen worden naar een boerderij gebeurde maar hoogst zelden, wist Will. De baron en zijn meesters deden altijd hun uiterste best om voor elke pupil een geschikte leerplek te zoeken. Maar helemaal veilig voelde Will zich niet. Hij was maar wat bang dat morgen de stal zijn lot zou zijn.

Arnaut ving zijn blik op en lachte smalend. 'Nog steeds van plan om ook voor de krijgsschool te gaan, Willie?' vroeg hij, zijn mond nog vol kalkoen en aardappel. 'Dan zou ik zeker flink wat eten vandaag. Je zult er nog heel wat Will bij moeten toveren.' Hij lachte snorkend en Will keek hem boos aan. Een paar weken eerder had Arnaut toevallig gehoord hoe Will tegen Alyss had gezegd dat hij hoopte dat hij naar de krijgsschool zou mogen gaan. Sinds die dag was hij Will blijven treiteren. Geen gelegenheid liet hij voorbijgaan om

erop te wijzen dat Wills lengte hem volstrekt ongeschikt maakte voor de zware trainingen op de krijgsschool.

Waarschijnlijk had hij helemaal gelijk, en dat maakte het alleen maar erger. Arnaut was groot en gespierd. Will was misschien wel taai, maar klein van stuk. En misschien wel snel, en sterker dan je zou verwachten, maar hij voldeed niet aan de minimumeisen die de krijgsschool aan rekruten stelde. Tegen beter weten in was hij de afgelopen jaren blijven hopen op een groeispurt, die dan vóór uitverkiezingsdag had moeten komen. Maar die spurt was uitgebleven, en nu was de grote dag toch aangebroken.

Will zei niets terug, dus Arnaut wist dat hij zijn punt gescoord had. En dat gebeurde maar zelden. De laatste jaren hadden Will en hij vaak ruzie gemaakt. Doordat hij sterker was had Arnaut meestal gewonnen. Al was Will er af en toe in geslaagd hem snel een schop tegen zijn schenen te verkopen; om dan snel weer weg te duiken, voordat Arnaut hem te pakken kon krijgen. Arnaut was fysiek de sterkste, maar als het om een woordenstrijd ging, had hij tegen Will geen kans. Wills brein was net zo snel als de rest van zijn lijf: hij had vaak het laatste woord. Eigenlijk zorgde dat vooral voor de wrijving tussen de twee jongens. Will moest nog leren dat hij zo geen vrienden maakte.

Arnaud besloot om het er nog eens in te wrijven.

‘Voor de krijgsschool heb je spieren nodig, Willie. Echte spieren.’ Hij keek de tafel rond om te zien of iemand het daarmee oneens durfde zijn. De andere pupillen voelden de spanning stijgen en besloten zich op hun eten te concentreren.

‘Ja, vooral tussen je oren,’ antwoordde Will. Jenny schoot